

**„Omul care-l mulțumește lui Dumnezeu pentru relele ce trec peste el, nu simte acele rele”
(Sfântul Ioan Gură de Aur)**

Duminica a 3-a după Paști A MIRONOSITELOR

In vremea aceea, venind Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că a murit și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Și aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul lui Iisus. Și Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă, și a prăvălit o piatră la ușa mormântului.

Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde l-au pus.

Și după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme ca să vină să-l unșă.

Și dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.

Și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?

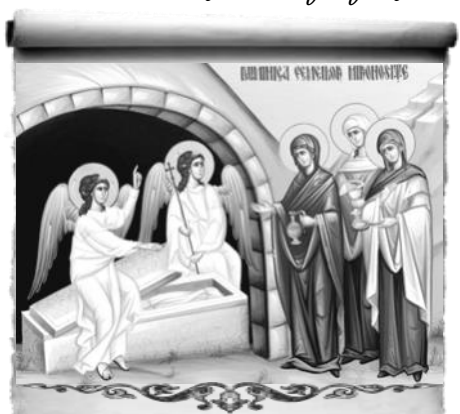
Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare.

Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb și s-au spăimântat.

Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus.

Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea mai înainte de voi; acolo îl veți vedea, după cum v-a spus.

Și ieșind, au fugit de la mormânt, că erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic nu au spus, căci se temeau.

CUPRINS

Duminica Femeilor Mironosițe	2
Despre Sfântul Patriarh Ioan cel Milostiv	5
Zâmbetul	6
Diavolul acoperă păcatul cu plăceri	7
Mare este Dumnezeu	7
Valoarea unei țări este dată de oamenii săi	8

DUMINICA FEMEILOR MIRONOSIȚE

Hristos a înviat!

Pericopa evanghelică din Duminica a 3-a după Sfintele Paști ne arată purtarea plină de devotament, credință și iubire a persoanelor care au avut grijă de Domnul atunci când El moare ca om, doborât de păcatele oamenilor.

Împrejurările răstignirii Domnului erau unele dintre cele mai primejdioase: furia evreilor, patimile groaznice și moartea într-un mod înfiorător. Ucenicii, de frică, L-au părăsit pe Domnul și s-au ascuns. În aceste condiții, Iosif din Arimateea, om bogat material și spiritual, cu înaltă poziție în societate, care era și ucenic al lui Iisus – dar pe ascuns din cauza funcției, profitând de poziția și influența sa, a mers la Pilat și l-a rugat să-i permită să coboare trupul lui Iisus de pe cruce, ca să-L îngroape. Iosif a riscat mult. Prin fapta sa, el s-a declarat pe față admirator și ucenic al lui Iisus. A riscat poate excomunicarea, exilul sau chiar moartea, dar, oricum, dragostea lui pentru Iisus și teama de a nu l se arunca trupul într-o groapă comună, asemenea unui tâlhar, l-au determinat să ia o hotărâre atât de curajoasă.

Evanghelia după Ioan (19, 39-40), ne spune că lui Iosif i s-a alăturat și Nicodim, un alt ucenic de taină al lui Iisus, care a contribuit și el cu o mare cantitate de mirosmen pentru îmbălsămarea trupului Domnului. Cei doi au pregătit trupul lui Iisus, L-au înfășurat într-un giulgiu de în impregnant cu mirosmen, și L-au așezat cu multă

dragoste în mormântul cel nou, la intrarea căruia au prăvălit o piatră foarte mare, în forma unui disc uriaș, care se rostogolea într-un cant special făcut, ca să blocheze complet accesul în interior.

Arhiereii și fariseii au cerut lui Pilat să pecetluiască piatra mormântului și să pună pază, de teamă ca ucenicii să nu fure trupul lui Iisus și să zică că a înviat.

Un mormânt nou, pecetluit, o piatră prăvălită la intrare, un ostaș care stă de pază lângă el – ce înseamnă toate acestea? Toate aceste măsuri pline de mare grijă, au fost alese prin înțelepciunea rânduiei lui Dumnezeu, pentru ca prin acestea, să se închidă gurile tuturor necredincioșilor care încearcă să dovedească faptul că Hristos ori n-a murit, ori n-a înviat, ori că trupul Său a fost furat. Și astfel toate măsurile de pază care s-au luat de către iudei pentru a ascunde adevărul, au sprijinit adevărul, prin rânduiala lui Dumnezeu.

Cine erau femeile mironosițe?

Dar Iosif și Nicodim nu au fost singurii prieteni ai lui Hristos care nu L-au părăsit și au putut, cu proprii lor ochi, să vadă și să cerceteze că El a murit și a fost îngropat: mai erau și femeile mironosițe. Printre acestea erau: Maica Domnului, Maria Magdalena, Maria (soția lui Cleopa și mama lui Iacov și a lui Iosif sau Iosi), Ioana (soția lui Huza, administratorul casei lui Irod-Antipa), Salomeea (mama lui Iacov și Ioan, fiii lui Zevedeu), Suzana și cele două surori ale lui Lazăr, Marta și Maria. Mai poate fi

„Smerenia face pe om locuința lui Dumnezeu” (Sfântul Varsanufie)

amintită cu acestea și Sfânta Veronica, cea care l-a dăruit Mântuitorului, pe drumul spre răstignire, un ștergar (sau o năframă) pentru a-și șterge fața plină de sudoare și sânge.

Din Evanghelii aflăm că mironosițele erau femei credincioase, care duceau o viață curată, sfântă, de rugăciune și post, de înfrânare și milostenie, care l-au admirat și l-au prețuit pe Mântuitorul Iisus Hristos, ajutându-L pe Acesta și pe Sfinții Apostoli în lucrarea sfântă de propovăduire a Evangheliei. Ele însoțeau discret, dar cu multă râvnă, pe Iisus și pe ucenicii Săi în locurile unde aceștia mergeau; ajutau cu bani sau cu munca necesară pentru pregătirea meselor, a hainelor și a celor trebuincioase pentru odihnă.

Femeile mironosițe nu l-au părăsit pe Iisus nici în timpul patimilor Sale, perioadă în care au dat dovadă de mare bărbăție: atunci când ucenicii s-au împrăștiat de frica iudeilor și Petru s-a lepădat de Hristos, singurele care îl urmau de departe erau sfințele femei mironosițe, în frunte cu Maica Domnului, cu Maria Magdalena și cu Apostolul dragostei, Ioan, singurul dintre Apostoli care a mers cu Iisus până la cruce. Căci dragostea dumnezeiască nu se poate părăsi niciodată..

Bineînțeles că atunci multe din aceste femei au fost lovite, altele luate în crudă

bătăie de joc, mai ales Maria Magdalena, a cărei viață era cunoscută. Dar ele nu mai

voiau să știe altceva și nu mai vedeau nimic decât drumul durerii, Crucea și pe Mântuitorul lumii - Iisus. Nu le păsa de batjocurile și de toată răutatea iudeilor.

În dimineața Învierii Mântuitorului, femeile mironosițe au fost cele mai curajoase dintre toți oamenii care l-au cunoscut pe Hristos Mântuitorul. Sfinții Părinți ai Bisericii, mai ales Sf. Ioan Gură de

Aur, compară curajul femeilor mironosițe cu teama prea mare a Apostolilor.

Ucenicii, bărbați, se tem și se risipesc în toate părțile, cum le proorocise Mântuitorul mai înainte. Sfințele femei se adună, își revin din tulburarea produsă de evenimentele ce avuseseră loc, depășesc frica produsă de înverșunarea iudeilor. Aceia stau ascunși și încuiați într-o cameră de frica iudeilor, ele ies la iveală, merg la prăvălie și cumpără mir și aromate, ca să ungea trupul Mântuitorului. Ucenicii plângeau și se tânguiau de moartea Domnului, iar ele alergau în zori de zi pe Golgota să vadă mormântul și să îplinească cele de cuviință ale îngropării. Ei așteptau cu spaimă vești de la Golgota, iar ele, intrând în mormânt, au primit vestea, de la arhanghelul Gavriil, că a înviat Domnul. Apoi, la porunca lui, s-au întors fugind, și au spus apostolilor că Hristos a înviat, nu mai este în mormânt!

„Rugăciunea nu este «câb», rugăciunea este «cum»”

Ele au fost primele care s-au învrednicit să-L vadă pe Mântuitorul Cel Înviat din morți, căci, Evanghelia după Matei ne spune că pe când mergeau ele de la mormânt spre casă, Iisus Cel Înviat din morți le-a întâmpinat și le-a zis: „Bucurați-vă, nu vă temeți!” (Matei 28,9), iar ele, apropiindu-se, au cuprins picioarele Lui și l s-au închinat.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu a dat femeilor mironosițe o răsplată unică: de a fi aflat - cele dintâi - de Învierea Domnului, de a fi văzut - cele dintâi - pe Iisus Cel înviat, și de a fi dus - cele dintâi - vestea cea mare chiar ucenicilor Săi. Așa după cum femeia auzise, după căderea în păcat, osânda rostită de Dumnezeu, tot femeia va auzi, cea dintâi, vestea cea mare a izbăvirii din morți prin Iisus Hristos Cel Înviat. Lumea a aflat de Învierea Domnului prin Sfinții Apostoli, dar ei primiseră această veste de la femeile mironosițe.

Spre deosebire de apostoli, mironosițele nu au fost chemate, și nici alese. Credința lor și dragostea lor pentru Hristos, evlavia lor, setea lor de mântuire le-au făcut să-L urmeze în călătoriile Sale misionare și să-L slujească din avutul lor.

Deși contribuția majoră a înmormântării lui Iisus a fost a celor doi bărbați, Iosif din Arimateea și Nicodim, Duminica de astăzi este numită de tradiția creștină Duminica Mironosițelor, pentru râvna lor sfântă pentru Hristos, pentru evlavia și bărbăția lor de suflet.

Mirul cel mai de preț pe care îl duceau ele Domnului nu era unul din lumea materi-

alității acesteia, ci dintr-o altă lume, a iubirii divine. Era mirul de bună mireasmă al sufletelor aprinse de dragostea pentru Învățătorul Care le-a arătat calea spre Împărăția Cerurilor. **Femeile mironosițe și-au pus în miresmele acelea toată inima lor.**

Așa a fost atunci, dar acum cum e?

Mai putem noi să dăm ceva Domnului Hristos cum au dat femeile mironosițe? Așa cum au dat ele nu putem. Dar putem să dăm dorința noastră de cinstire față de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Care-i mirul nostru acum? Avem și noi un mir de dat? Dacă avem, care-i mirul nostru?

Ce-ți aduc eu Doamne? Aș vrea să-ți aduc lacrimi și n-am. Dă-mi lacrimi ca să-ți aduc lacrimi. Aș vrea să-ți aduc mir ca femeia păcătoasă și ca femeile mironosițe, dar n-am. Dă-mi Tu ceea ce ar trebui să-ți aduc. **Viața curată agonisită, câștigată prin pocăință, este mirul nostru!**

Iar lui Dumnezeu nu-l aducem numai anumite lucruri, anumite părți din viața noastră, ci **toată viața noastră trebuie să fie o slujire adusă lui Dumnezeu.** Tot ce facem pentru Dumnezeu este mirul nostru. Tot ce facem pentru Dumnezeu este cinstirea noastră. Tot ce facem pentru Dumnezeu este izvor de bucurie pentru noi.

Femeile mironosițe s-au dus la mormânt, nu l-au găsit pe Domnul Hristos, dar au găsit bucuria învierii Lui. **Nu se poate să-l dai ceva lui Dumnezeu și să nu primești ceva de la Dumnezeu.** Dumnezeu nu rămâne nimănui dator.

Îndată ce s-a făcut ziuă, sfântul a trimis pătura spre vânzare la târg, ca din prețul ei să cumpere haine pentru săraci. Pe când se vindea însă pătura, s-a întâmplat să treacă pe acolo dregătorul care i-o dăruise fericitului Ioan. Văzând că e pusă în vânzare, a cumpărat-o și i-a trimis-o lui Ioan iarăși, rugându-l să se acopere cu ea chiar el. Luând pătura, sfântul a trimis-o iarăși la târg să fie vândută. Dregătorul, văzând că pătura este pusă în vânzare din nou, a cumpărat-o a doua oară și i-a trimis-o lui Ioan cu rugămintea să se învelească chiar el cu ea. Ioan a trimis pătura la vânzare și a treia oară, dar dregătorul, cumpărând-o iar, a trimis-o la Ioan.

După aceasta, Ioan a poruncit să i se spună dregătorului: „Să vedem care dintre noi va obosi cel dintâi: eu s-o vând sau tu s-o cumperi și să mi-o dai din nou?”. Astfel Sfântul Ioan a dobândit de la dregătorul acela mult aur, pe care l-a și împărțit săracilor.

(din: „Ortodoxia și problema banilor”, Editura Sophia, București, 2010)

Intr-una din Viețile Sfinților Lavrei Peșterilor se spune: dacă cuiva nu-i pare rău de banii care i s-au furat, această i se socoate mai mult decât milostenia pe care o da de bunăvoie. Cu atât mai mult nu trebuie să-ți pară rău că cineva a folosit nu știi cum ceea ce i-ai dăruit sau ceea ce a luat de la tine, altfel vei micșora folosul duhovnicesc al jertfei tale.

(Starețul Ambrozie de la Optina)

ZÂMBETUL

Deasupra râsului omenesc de fericire și tânguirii de nefericire stă un zâmbet tainic, care încălzește, dar nu arde. Acest zâmbet este cu totul deosebit de zâmbetul celui cinic și disprețuitor, care te îngheață. Zâmbetul maicii către copilul viu

sau bolnav și zâmbetul sfântului către cei puternici și cei slabi se asemuiește acestui zâmbet tainic și înalt.

Ce altceva înseamnă acest zâmbet decât părtășie la bucuria celor veseli și la mâhnirea celor întristați?

Ce altceva spune acel zâmbet decât că bucuria peste măsură pe pământ se va micșora degrabă prin întristare, și că întristarea peste măsură pe pământ se va micșora degrabă prin bucurie?

Este cumplit cum neghiobia omului este cel mai bine înfățișată de două animale ca maimuța și hiena. Caută să te înfrânezi cât mai mult cu puțință de la schimonoseala nebunească a maimuței și de la hlizeala nebunească a hienei.

Amintește-ți mereu de surâsul tainic și cald, asemenea surâsului maicii și al sfântului, surâsului care arată firescul, sănătatea, înțelepciunea, milostivirea și veșnicia. Veșnicie, căci râsul și plânsul sunt trecătoare, pe când zâmbetul este nepieritor.

(Sfântul Nicolae Velimirovici)

DIABOLUL ACOPERĂ PĂCATUL CU PLĂCERI

Așa cum copiii acoperă cu pământ capcanele, tot așa și diavolul acoperă păcatele cu plăcerile lumești. Dar tu învață să nu te amăgești și cercetează bine, când întâlnești vreun câștig, să nu-l vezi numai pe el, ci caută bine, ca nu cumva acolo să se ascundă moartea și păcatul. Dacă le vezi, nu-l primi.

Iarăși, în desfătarea și în dulceața negrăită pe care o vei simți cândva cuprinzându-te, să nu vezi numai plăcerea, ci veghează ca nu cumva, în adâncul ei, să fie ascunsă vreo necuviință și călcare a legilor dumnezeiești. Dacă așa este, fugi repede, departe.

Dacă cineva ne sfătuiește sau ne lingușește, dacă ne înconjoară cu atenții și se poartă cu mare grijă, dacă ne promite cinstiri și orice altceva, pe toate să le cercetăm bine, să privim în toate părțile și să ne încredințăm că nu ne paște nicio primejdie nici din sfatul lui, nici din cinstea pe care ne-o făgăduiește și nici din grija pe care ne-o arată. În niciun caz să nu alergăm la ele fără a ne gândi mai întâi dacă e bine ce facem.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, *Diavolul și magia*, Editura Agaton, Făgăraș, 2012, p. 45)

MARE ESTE DUMNEZEU

Era un împărat tare mândru, care nu-l cinstea pe Dumnezeu. Printre supușii săi se afla un om credincios ce avea meseria de bijutier. El avea mereu o vorbă: „Mare este Dumnezeu!” Împăratului nu-i

plăcea acest cuvânt, ci ar fi dorit să audă: „Mare este împăratul!” De aceea îi căuta pricină să îl bage la închisoare, așa că l-a chemat pe bijutier și i-a spus:

- Îți dau acest inel cu sigiliul meu să-l cureți și peste trei zile mi-l aduci.

- Da, împărate, că mare este Dumnezeu! A răspuns bijutierul.

Împăratul s-a dus să împacheteze inelul, dar i-a scos piatra prețioasă și a aruncat-o în mare.

Apoi, i-a dat bijutierului inelul fără piatră.

A doua zi, când bijutierul a desfăcut pachetul și a văzut inelul lipsit de piatră a început a plânge, știind că îl așteaptă mânia împăratului. I-a spus și soției sale necazul ce-i așteaptă și a plâns și ea. S-au rugat apoi la Dumnezeu să-i scape de acest necaz, apoi soția s-a dus să cumpere pește.

Acasă, când l-a pregătit, mare i-a fost mirarea când a găsit în măruntaiele peștelui o piatră prețioasă. Femeia s-a dus cu ea la soțul ei, iar acesta a recunoscut piatra de la inelul împăratului. Bucuros bijutierul a pus piatra la inel și a exclamat: „Mare este Dumnezeu!”, apoi s-a dus cu inelul la împărat.

- Gata inelul? A întrebat împăratul.

- Gata, căci „Mare este Dumnezeu”.

Împăratul a luat inelul și când a văzut piatra la locul ei, a rămas mut de uimire. Bijutierul i-a spus unde a găsit piatra, iar împăratul a exclamat:

- Într-adevăr, Mare este Dumnezeu.

VALOAREA UNEI ȚĂRI ESTE DATĂ DE OAMENII SĂI

Partea cea mai importantă a unei pășuni este iarba; a unui ogor, grâul; iar a unei grădini, legumele care cresc în ea. Nimeni nu se va lăuda cu gardul pășunii mai mult decât cu calitatea ierbii care crește în ea.

Nici mai mult cu șopronul ridicat la marginea ogorului, mai mult decât cu grâul care crește pe el. Și nici mai mult cu șanțurile de irigare ale grădinii, decât cu legumele care se fac în ea. Așadar, de ce oare se laudă unii oameni cu fările lor, adică cu calitatea șoselelor din țara lor, cu buna administrație a granitelor lor, și a orașelor și satelor lor, adică în general cu ceea ce – prin comparație cu însași recolta, adică omul – nu e mai important decât gardul pășunii, șopronul ogorului sau șanțulețele de irigare a grădinii?

Nu oamenii unei țări există de dragul acelei țări, ci țara trebuie să existe de dragul oamenilor din ea. Hristos nu a venit să

mântuiască diviziuni administrative, ci a venit să mântuiască oameni. **O țară are valoarea pe care o au oamenii ei.** Căci ce folos au oamenii cei răi de la țara lor cea mare? Doar mulțimea spinilor din întinsele ogoare.

(Din „Proloagele de la Ohrida”, Cugetare, 20 februarie, Sfântul Nicolae Velimirovici)

Dacă vezi un sărac, să nu treci pe alături, ci să te gândești îndată ce ai fi vrut să-ți faci toți dacă ai fi fost tu însuți sărac.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

„DE LA INIMĂ LA INIMĂ”

Vă invităm sâmbătă, 21 mai, după Sfânta Liturghie, în sediul Centrului

social-filantropic „Sfânta Filofteia”, pentru a vă măsura tensiunea arterială și nivelul glicemiei.

Vă așteptăm cu drag!

Programul liturgic: 16-22 mai 2016	ZI LNC	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
	Luni	18:00	Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina
	Miercuri 	18:00	Sfântul Maslu
	Vineri 	17:00	Priveghere (Vecernie cu Litie și Utrenie)
	Sâmbătă	7:30	Acatistul și Sfânta Liturghie (Parastase) Sf. Împărați Constantin și Elena
		17:00	Vecernia și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
Duminică	7:30	Utrenia și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)	

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745.760.239; Preot slujitor: Eugen Ciuche - 0744.862.191
Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Dighul Birnat 19, Bacău. Email: parohialazaret@yahoo.com

Cont bancar: Parohia Ortodoxă Lazaret RO79 RNCB 0026 0308 8182 0001

Revistă săptămânală de zidire sufletească, editată de Parohia Ortodoxă Lazaret, cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului.